

РЕШЕНИЕ

№ 825

гр. София, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-E, в закрито заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Иванка Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100507466 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.435 ГПК сл.

Постъпила е жалба от “С. Г. Г.” АД срещу постановление за разноските в изпълнителното производство, съдържащо се в покана за доброволно изпълнение. Обжалва постановлението за сумата над 200 лв. – адвокатско възнаграждение, определено съгласно чл.10, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет, за сумата над 20 лв. – такса за образуване на делото, такса по т.3 в размер на 6 лв., тъй като няма основание за начисляването ѝ, сумата над 56, 39 лв. – такса по т.26 и за сумата над 20 лв. – такса по т.5. Излага съображения, че таксата по т.26 от Тарифата към ЗЧСИ се начислява върху вземането по изпълнителния лист, а не върху цялата събирана сума, в каквата насока е и формираната съдебна практика. ЧСИ няма право да начислява ДДС. Единственото процесуално действие на вискателя се свежда до молба за образуване на изпълнителното дело. С оглед на това адвокатското възнаграждение следва да възлиза на 200 лв., а не на 240 лв. моли съда да отмени постановлението за разноси, обективизирано в покана за доброволно изпълнение по изп. д. № 20217880400227 по описа на ЧСИ М.К., рег. № 788 в обжалваната част. Претендира сторените в настоящото производство разноси.

В срока по чл.436, ал.3 ГПК е постъпило писмено възражение от вискателя – Н.Д.Т., с което оспорва жалбата. Адвокатското възнаграждение е в минималния размер от 200 лв., върху който е начислен ДДС. Начисленият ДДС, заплатен то страната, се счита неразделна част от адвокатското възнаграждение, съгласно

формираната съдебна практика. С молбата за образуване на изпълнителното дело са ангажирани доказателства за реално заплащане на адвокатското възнаграждение. По силата на чл.11, ал.1 ЗДДС всяко лице, което извършва услуга, е доставчик. За целите на облагането с ДДС качеството на доставчик е присъщо и на ЧСИ. На основание чл.12, ал.1 ЗДДС облагаема е всяка доставка на услуга, когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната, освен в изрично посочени в закона случаи. Ето защо, когато ЧСИ е регистриран по ЗДДС, за него възниква задължение за начисляване на ДДС по чл.86 ЗДДС. Моли съда да остави без уважение частната жалба, като ѝ присъди сторените по делото разноски.

Частният съдия — изпълнител М.К. е депозирал мотиви по реда на чл.436, ал.3 ГПК, в които излага съображения, че жалбата е неоснователна. Адвокатското възнаграждение на вискателя е в размер, който е под минималния такъв, който в случая възлиза на 350 лв. Процесуалният представител на вискателя е депозирал молба за образуване на изпълнителното дело, извършвал е проучване на имущественото състояние на длъжника, правил е справки по изпълнителното дело. Същият е оказал адекватна правна помощ на вискателя.

Съдът, след като взе предвид изложените в частната жалба съображения, мотивите на съдия - изпълнителя, както и съдържащите се в изпълнителното дело писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Частната жалба е депозирана в срока по чл.436, ал.1 ГПК, като същата е процесуално допустима, разгледана по същество, е основателна по следните съображения:

Изпълнително дело е образувано по молба на Н.Д.Т., чрез адв. С.С.А. срещу „С. Г. Г.“ АД, въз основа на изпълнителен лист от 15.03.2021 г. за сумата от 563, 98 лв., представляващ разликата над заплатения от ответника по банков път размер от 474, 35 лв. до пълния дължим съобразно решението размер от 1 038, 33 лв., представляваща разноски по делото, от които – заплатена държавна такса в размер на 198, 33 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 840 лв..

Към молбата е приложено пълномощно в полза на адв. Адвокатско дружество „А. и У.“, представлявано от адв. С.С.А. и съдружници: С.С.А. и адв. Н.М. У. – К.. Представен е и договор за правна защита и съдействие № 50, сключен между вискателя и посоченото адвокатско дружество за оказване на правна защита и съдействие във връзка с образуване на изпълнително дело при ЧСИ срещу „С. Г. Г.“ АД. Страните са договорили адвокатско възнаграждение в размер на 240 лв., с начислен ДДС.

Представен е списък на разноските по чл.80 ГПК, в който е посочено адвокатско възнаграждение в размер на 240 лв.

С молбата за образуване на изпълнителното дело е представена фактура № 93426 от 16.04.2021 г. за сумата от 200 лв. – адвокатско възнаграждение по договор за

правна защита и съдействие № 50 от 15.04.2021 г. и начислен ДДС от 40 лв. общият размер на сумата възлиза на 240 лв. Представен е фискален бон във връзка с извършено плащане на сумата от 240 лв. на 16.04.2021 г.

По делото е изготвена справка за наличие/липса на задължения към 17.05.2021 г. от НАП, Регистър на задължените лица. Извършена е и справка в Търговския регистър относно актуалното състояние на длъжника.

ЧСИ М.К. е изпратил до длъжника покана за доброволно изпълнение по изп. д. № 20217880400227 изх. № 3585/17.05.2021 г., получена на 19.05.2021 г. в нея е посочено, че задължението на длъжника по изпълнителното дело възлиза на 954, 46 лв., от които: 563, 98 лв. – присъдени разноси, 240 лв. – разноси по изпълнителното дело, 150, 48 лв. – такси по Тарифата към ЗЧСИ, дължими към 31.05.2021 г. Определен е двуседмичен срок от връчване на поканата за доброволно изпълнение на задължението, като в противен случай ЧСИ ще пристъпи към принудително изпълнение.

С депозираното възражение срещу жалбата на длъжника вискателят е представил доказателства относно регистрация на Адвокатско дружество „А. и У.“ по ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

В нормата на чл.435, ал.2 ГПК са регламентирани изчерпателно изпълнителните действия, които длъжникът може да обжалва. В т.7 е предвидена възможност длъжникът да обжалва разноските по изпълнението.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 3/2015 г. от 10.07.2017 г. на ВКС, ОСГТК, т.2, на обжалване по реда на чл.435, ал.2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението. Това важи и за разноските, посочени в поканата за доброволно изпълнение, която в тази си част съдържа произнасяне по отношение на размера на разноските, които не са удостоверени в изпълнителния лист. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл.435, ал.2 ГПК, като това оспорване не го лишава от възможността да изпълни задължението си по изпълнителния лист в срока за доброволно изпълнение.

В случая предмет на обжалване е постановление за разноските, посочени в поканата за доброволно изпълнение. Предвид дадените с горепосоченото тълкувателно решение задължителни разяснения, се налага извода, че депозираната жалба от длъжника е процесуално допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Вискателят в изпълнителното производство има право на разноси за един адвокат, съгласно чл.78, ал.1 ГПК. За да се възложат в тежест на длъжника същите следва да са реално заплатени от вискателя. С депозирана жалба длъжникът прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което надвишава

минималния размер.

Съгласно нормата на чл.10, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет (ВАС) за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за образуване на изпълнително дело се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 200 лева.

Нормата на чл.10, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. на ВАС за минималните адвокатски възнаграждения за водене на изпълнителното дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания се дължи 1/2 от съответните възнаграждения, посочени в чл.7, ал.2 от този акт.

В случая вискателят е представил пълномощно в полза на Адвокатско дружество „А. и У.“ и съответно на адв. С.С.А.. Представени са и доказателства относно уговореното адвокатско възнаграждение, начисленият ДДС върху него и заплащането на същия – сумата от 240 лв., от която: 200 лв. – адвокатско възнаграждение и 40 лв. - начислен ДДС.

Извършените от вискателите действия към момента на постановяване на обжалваното разпореждане се свеждат до образуване на изпълнително дело № 20217880400227 по описа на ЧСИ М.К.. В хода на изпълнителното производство не са извършени конкретни действия от страна на вискателя след образуване на изпълнителното дело, с цел удовлетворяване на паричното вземане.

Предвид извършените от процесуалния представител на вискателя действия, които се свеждат единствено до образуване на изпълнителното производство и посочването на един изпълнителен способ, минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 200 лв. Доколкото адвокатското дружество, упълномощено от вискателя, е регистрирано по ЗДДС, върху този размер на адвокатското възнаграждение е начислен и ДДС. Така уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 240 лв. е съобразено с минималния размер, регламентиран в чл.10, т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет (ВАС) за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за образуване на изпълнително дело. Ето защо възражението на длъжника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно.

Жалбоподателят оспорва извършването на справка от страна на ЧСИ М.К. и съответно дължимата за това държавна такса. Същевременно по делото се установи, че ЧСИ М.К. е извършил справка в НАП, Регистър на задължението лица, за наличие/липса на задължения към 17.05.2021 г. Ето защо предвидената в т.3 от Тарифа за таксите и разноските към ЗЧСИ такса се дължи в разглеждания случай.

Жалбоподателят оспорва начисляването на ДДС от ЧСИ М.К., като не оспорва регистрацията на същия по ЗДДС.

Не е налице основание да се приеме, че определените в Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ такси включват ДДС в техния размер. Макар да съществува

възможност таксите да се определят по този начин, в случая регламентацията в цитираната тарифа не дава основание да се приеме, че определените такси са с включен ДДС. Ето защо в тежест на съдебния изпълнител, в качеството му на доставчик на услуги по смисъла на чл.11, ал.1 ЗЗД, да начисли ДДС върху дължимите такси в изпълнителното производство, тъй като е налице облагаема доставка по смисъла на чл.12 ЗДДС. С оглед на това доводите на жалбоподателя се явяват неоснователни, а ЧСИ М.К. законосъобразно е начислил ДДС върху дължимите такси в изпълнителното производство.

Жалбоподателят поддържа, че таксата по т.26 от ТТР към ЗЧСИ се изчислява върху сумата, за която е издаден изпълнителен лист, но не и върху адвокатското възнаграждение.

Съгласно формираната съдебна практика нормата на т.26 ТТР към ЗЧСИ предвидената в нея пропорционална такса се събира върху събраната сума, а съгласно разпоредбите на чл.78, ал.1, т.1 и чл. 83, ал. 1 ЗЧСИ, таксите по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес. Заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение за защитата в изпълнителното производство, представлява направени от него разноси по изпълнението, които са за сметка на длъжника, на основание чл.79, ал.1 ГПК, поради което те се събират наред и заедно със сумите по изпълнителния лист чрез съответното изпълнително действие. Ето защо сторените от вискателя разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство, се включват, както в понятието „материален интерес“ по смисъла на чл.83, ал.1 ЗЧСИ, така и в понятието „събрана сума“ по смисъла на т.26 ТТР ЗЧСИ, която е събрана чрез извършването на съответното изпълнително действие - чл.78, ал.1, т.13ЧСИ (решение № 278 от 25.06.2012 г. по гр. д. № 414/2012 г. на ВКС, ГК, IV ГО и др.). С оглед на това правилно с обжалваното постановление таксата по т.26 ТТР към ЗЧСИ е начислена върху сумата, за която е издаден изпълнителен лист и заплатеното от вискателя адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения обжалваното постановление за разноските се явява законосъобразно, поради което частната жалба е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По разноските по производството:

Вискателят претендира сторените в настоящото производство разноси. Същевременно по делото не са ангажирани доказателства такива реално да са сторени. Ето защо в негова полза не следва да се присъждат разноси за настоящото производство.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. № 2512/25.05.2021 г., депозирана от длъжника „С. Г. Г.“ АД, ЕИК *****, със съдебен адрес гр. София, бул. ***** – адв. В.А. В., срещу постановление за разноските, съдържащо се в покана за доброволно изпълнение изх. № 3585/17.05.2021 г. по изп. д. № **20217880400227** по описа на ЧСИ М.К., като неоснователна.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____